

vil afvise. Det er også lidt et svar til hr. Ulrik Kragh.

Jeg vil også gerne være villig til at diskutere det igen, hvis det skulle vise sig, at parterne ikke har forstået et vink med en vognstang efter de måneders debatter, vi har haft om deltidsloven. Det er jeg nu ret overbevist om de har, men jeg synes, man skal give det en chance.

Pointen er, at man sådan set ikke har haft parterne sammenkaldt og sagt til dem: Det problem vil vi have løst, tag nu fat i det. Det er vist i år 2003, 2004 og 2005, at overenskomsterne fornyes, og når det er overstået, vil vi gerne se overenskomsterne, og vi vil have garanti for, at I har forhandlet deltidsbestemmelser ind.

Har de ikke det, er det selvfølgelig en ny situation, som så sender det signal til arbejdsmarkedets parter – efter den debat, der har været her i Folketinget – at hvis de ikke selv løser det, vender sagen tilbage til Folketinget.

Jeg synes, forudsætningen for, at man kan sige, at det samarbejdende folkestyre og den danske model udvikler sig, er, at man også giver dem mulighed for at løse de opgaver og udfordringer, som Folketinget giver dem.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg sad lige og læste lidt af debatten fra førstebehandling tilbage i februar. Da var hr. Ole Sohn også lidt inde på muligheden for at finde en aftalemæssig ordning her. Der har altså været overvejelser i gang i nogen tid.

Det er så en lidt sen fase, vi drøfter det i, men jeg vil godt lige vende tilbage til mit spørgsmål, som jeg ikke helt synes der blev svaret på. Altså: Ville hr. Ole Sohn i givet fald medvirke til, at der var nogle minimumskrav til deltidsordninger? Et er at sige, det skal være fornuftige deltidsordninger, men det er jo sådan lidt løs snak, fordi man let kunne have så mange begrænsninger i sådan nogle deltidsordninger i overenskomsten, at det blev en illusion.

Vil hr. Ole Sohn være med til at gå så langt, som lovforslaget lægger op til, at der er en udstrakt grad af frihed for den enkelte lønmodtager til at få sin deltidsordning tilrettelagt, sådan som vedkommende gerne vil, hvis der kan opnås enighed med arbejdsgiveren om det?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Min pointe i den her sag er, at der er en afgørende forskel på, om man har bestemmelserne i en

overenskomst, som parterne har forhandlet sig tilrette om, eller om det sker ved en lov. For min skyld kan man indføje næsten hvad som helst i overenskomsterne, bare det bygger på en aftale, som parterne, både arbejdsgiverne og lønmodtagerne, accepterer.

Jeg har som sagt ikke været til stede ved samtlige deputationers foretræde, men der, hvor der er et reelt problem, er selvfølgelig i de overenskomster, hvor der slet ikke er nogen bestemmelser. Skulle der være nogle af de andre, som er så firkantede, at de i virkeligheden ikke kan bruges, må man undersøge det. Hvis det er arbejdsgiveren, der ud fra virksomhedens tarv ikke kan imødekomme ønskerne om deltid, så ændres det jo ikke af loven, for der kan man jo heller ikke kræve at få deltid. Så de begrænsninger, der ligger, beror ofte på, hvad arbejdsgiveren har behov for af arbejdskraft.

Kl. 20.00

Både de 6 pct. og de øvrige 54 pct. synes jeg man skal give en mulighed. Er der nogle enkelte steder, hvor der er nogle begrænsninger eller lignende ud over de 6 pct., lad os da se på dem. Vi kan undgå de store brydninger i samfundet, som vi jo alle sammen godt ved vil komme både umiddelbart og på sigt i form af kortere varighed af overenskomsterne, hvis vi finder en løsning.

Mit forslag er ikke bare sådan et populistisk forslag – nu er TV-Avisen i øvrigt også forbi – men det er faktisk dybt seriøst ment, for jeg er meget bekymret for den udvikling, der vil komme, hvis ikke vi finder en fælles løsning på det her.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken, hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Det har på mange måder været en interessant udvalgsbehandling, vi har været igennem inden denne anden behandling. Jeg vil godt med det samme sige, at for mig har udvalgsarbejdet åbnet for lige så mange nye spørgsmål, som det har besvaret, bl.a. fordi besvarelserne endnu ikke har givet et klart billede af, hvorfor regeringen har været så opsat på at sætte overenskomststaler ud af kraft.

Hvad er det, regeringen vil? Vi kan jo starte med at konstatere, hvad regeringen ikke vil. I ministerens svar på spørgsmål 218 siges det klart: